

Но Хаджи Генчо не дочѣкалъ приходаѣтъ на своята дѣщеря, и захваналъ да открива на жената си своите тайни.

— Ехъ, Хаджийке, захваналъ той : — ти твърде добре знаешъ, че азъ съмъ уменъ и ученъ човѣкъ ; а още по-добре знаешъ, че азъ съмъ направенъ отъ бога за голѣми работи ; сичкиятъ свѣтъ знае тия нѣща . . . Знае ли, Хаджийке ?

— Знае, Хаджи, знае . . . А какво ще да бѣде по-нататакъ, Хаджи ?

— А по-нататакъ ще бѣде това, че наша Лила ще да са нарѣче домакиня на богато ергенче.

— Кажи ми, Хаджи, кой ще да земе нашето момиче ? Кой я иска ?

— Кой ? Не ща да ти кажа кой ; азъ обичамъ да помѣча малко жените, за да са научатъ да тѣрпатъ и да не разузнаватъ за сичко. Сѣка една жена трѣба да знае малко ; а да разбира много.

— Азъ съмъ майка, Хаджи, и искамъ